

KŘEHKÝ *led*

Nezapomenutelná kniha,
kterou neodložíte.

BAL Khabra

PEYTON CORINNE

KŘEHKÝ *led*

PEYTON CORINNE

Přeložil Petr Bokůvka

Copyright © 2023 by Peyton Corinne. All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Petr Bokůvka, 2025

ISBN 978-80-271-5986-4

*Tátovi, který strávil život s knihou
v jedné ruce a mojí dlaní v té druhé.*

*Bylo jedno, o čem tato kniha bude,
ale vždycky bylo jasné, že bude pro tebe.*

PLAYLIST

It's Called: Freefall • *Rainbow Kitten Surprise*

Little Dark Age • *MGMT*

American Teenager • *Ethel Cain*

Cherry Waves • *Deftones*

this is me trying • *Taylor Swift*

Heartbeats • *José González*

Sleep Alone • *Two Door Cinema Club*

Juliet • *Cavetown*

No Sleep Till Brooklyn • *Beastie Boys*

Waterloo • *ABBA*

Fast Car • *Tracy Chapman*

The Difference • *Flume ft. Toro y Moi*

Make This Go On Forever • *Snow Patrol*

Uncomfortably Numb • *American Football ft. Hayley Williams*

The Hills • *The Weeknd*

Getaway Car • *Taylor Swift*

Losing My Religion • *R.E.M.*

Barely Breathing • *Duncan Sheik*

Let's Get Lost • *Beck and Bat for Lashes*

Gilded Lily • *Cults*

Meddle About • *Chase Atlantic*

Asphalt Meadows • *Death Cab for Cutie*

The Kids Aren't Alright • *The Offspring*

Sex • *The 1975*

A Little Death • *The Neighbourhood*

Cupid's Chokehold • *Gym Class Heroes ft. Patrick Stump*
Cherry Flavoured • *The Neighbourhood*
peace • *Taylor Swift*
Yippie Ki Yay • *Hippo Campus*
Killer • *Phoebe Bridgers*
Revolution 0 • *boygenius*
Don't Look Back in Anger • *Oasis*
Savior Complex • *Phoebe Bridgers*
Sparks • *Coldplay*
California • *Lana Del Rey*
Your Best American Girl • *Mitski*
R U Mine? • *Arctic Monkeys*
When I Get My Hands On You • *The New Basement Tapes*
Matilda • *Harry Styles*
Family Line • *Conan Gray*
Boy With The Blues • *Delacey*
Heaven • *Brandi Carlile*
Love song • *Lana Del Rey*
Bite the Hand • *boygenius*
Delicate • *Damien Rice*
Enter Sandman • *Metallica*
Repeat Until Death • *Novo Amor*
Wish You Were Here • *Pink Floyd*
Jackie And Wilson • *Hozier*
Space Song • *Beach House*

PROLOG

O tři měsíce dříve

Rhys

Nemůžu dýchat.

Skrz výstroj se do mě zahryzává ledový chlad. Cítím ho na břiše – kurva, ležím na břiše na ledě. To jsem jako omdlel?

„Synku, vedeš si dobře. Zkus zvednout hlavu.“

Černo a zase černo. Zavírám oči a zase je otevírám. Ani hovno. Dál mrkám, nebo si aspoň myslím, že mrkám... Do prdele. Jak dlouho jsem byl mimo?

„Hlavně dýchej, Koteskij,“ slyším další hlas a po chvíli mě někdo bere za ruku. „Ještě s ním nehýbej, Reinere, vydrž ještě.“

Rozpoznávám zvuk brzdících bruslí a hned vzápětí hlas mého nejlepšího kámoše Bennetta. „Co se stalo?“

Chci mu něco říct, zoufale se snažím vysoukat ze sebe jeho jméno, ale jako bych měl rty slepené k sobě.

„Ustupte, no tak!“

„Nic nevidím,“ vydoluju ze sebe nakonec. „Nic nevidím.“ Napodruhé to ze mě vypadne jako přiškrcený sten.

„Hlavně klid,“ slyším Bena. Jeho hlas potlačí nastupující vlnu strachu a adrenalinu. „Hlavně klid a dýchej.“

„Kde je táta? Nic nevidím.“

Můj hlas zní jako neznámá ozvěna v jeskyni. Možná to ani neříkám nahlas, možná je to všechno jen v mojí hlavě. *Proč nic nevidím?*

Všechno se mi zase slévá dohromady a bolest hlavy narůstá. Chci otevřít oči, zkontrolovat jazykem, že mám všechny zuby. Přísahám, že na led už bez chrániče zubů nevlezu. Chci vrátit čas, dívat se kolem sebe a včas zahlédnout tu možnou srážku, abych se dokázal zapřít. Nechci být tady.

Nechci tady být.

Nechci tady být.

Hlasy a zvuky kolem mě začínají utichat a já padám do tmy.

KAPITOLA 1

Přítomnost

Rhys

„Prostě to dneska jednou zkusíš, a když ti bude pořád mizerně, už o tom neuslyšíš. Platí?“

Přestože mám hlasitost v telefonu prakticky na minimu, tátův hlas z reproduktoru burácí. V temnotě pokoje si opatrně natáhnu tepláky a mikinu. Lehce se při tom ušklíbnu bolestí a pak sáhnu po telefonu na komodě.

„Je mi fajn.“ Není to vlastně odpověď na jeho otázku, ale i tak vím, co se tím vším snaží říct.

Jsme oba ze stejného těsta, táta a já. Nesesypeme se pod tlakem. Jak říká moje matka, jsme jako Achilles, kterého ponořili do řeky sebevědomí. Co si pamatuju, všichni mě s ním porovnávají. Vzhled, herní styl, pohyb na ledě. Jenže na rozdíl od jiných synů hráčů NHL, se kterými jsem kdy hrál, mi to nevadí.

Táta byl vždycky můj hrdina.

Když přišel s tím, abych začal pracovat v nadaci První pětka, hned mi bylo jasné, že mě hlavně chce mít na očích. Kdysi jsme se dokázali celé hodiny bavit o hokeji, dnes sotva zvládáme povšechné konverzace. Navíc je mi jasné, že je *jemu* jasné, jak se mu za každou cenu vyhýbám. Je to jeho nadace. Založil ji po ukončení kariéry v NHL

a poskytuje skrze ni stípka pro děti, co chtějí hrát hokej, ale nemají na to finanční prostředky. Už jsem pro ni něco kdysi dělal, bavilo mě to. Ale kdysi není teď.

Teď mám pocit, že ani všechny úsměvy všech dětí světa nepřebijí divnou mizérii, která jako by se vsakovala do každické buňky mého těla.

„Rhysi!“ vyruší mě z přemýšlení tátův hřmotný hlas. S povzdechem si nazuju boty, popadnu tašku a vyrazím do teplého červnového dne. „Prostě to dnes zkus, a pokud to půjde, ráno si vezmeš klíč od haly, ještě než tam začnou ranní rozvrhy, a rozbruslíš se s pukem.“

Na dálku mu to odkývnu a uložím tašku na zadní sedadlo svého BMW. Je to měsíc, co mi doktoři dovolili zase sednout za volant, ale za tu dobu jsem skoro nevytáhl paty z domu.

„Tak jo,“ promluvím konečně a pevně sevru volant. Přes reproduktor slyším šumění větru, což je neklamně znamení, že táta jede s otevřenými okny svého staříckého pick-upu, kterému máma neřekne jinak než *krám*.

„A pokud by to nešlo tuhle sezonu,“ pokračuje ještě, „není důvod to kroutit přes závit. Rok navíc ti prospěje, a pak uděláš v dalším draftu na skauty ještě lepší dojem a–“

Prý „dalším draftu“. Můžu jen pokrčit rameny, i když ta myšlenka je dodnes lákavá. Už jen zbývá necítit k hokeji to, co cítím teď. Zbývá jen počkat, dokud ho zase nebudu zbožňovat jako kdysi.

Je to směšný; nejsem voják, hraju hokej za univerzitu. Už dávno jsem se měl oklepat.

Musím mu skočit do řeči, ještě než řekne něco, co mě přinutí utéct zpět do temnoty mého pokoje s nepropustnými závěsy.

„Chci hrát, a jsem připravený.“ Je to kec, ale dobře natrénovaný, takže mi jde z pusy mnohem snadněji než dýchání. „Jsem v pohodě.“

Otec si jen povzdechne a rychle se rozloučí a já konečně můžu nastartovat.

• • •

Na to, že je čtvrtek večer, je na ledě docela natřískáno. Všude se prohánějí děti od pěti do třinácti a mezi nimi korzují trenéři dobrovolníci, které znám z jiných akcí. Pár bývalých hráčů, tu a tam rodiče, kteří už za ty roky nasbírali nějaké zkušenosti. V tom mraveništi na ledě je i Lukas Bezek, nová hvězdička Bruins – obklopený svým týmem sociálních sítí trénuje s malými kluky golfáky.

Jen co udělám první krok na led, vidím koutkem oka šmouhu, jak mi naráží do nohy. Následuje výkřik, který měl přijít o sekundu dříve: „Dávej pozor!“

Daří se mi drobka chytit, než se stihne odrazit a skončí zadkem napřed na ledě.

Zvedám ho za chrániče a dres, aby zvládl narovnat nohy a postavil se na ně. Celou dobu se na mě kření pihovatým úsměvem s mezerou mezi mléčnými zuby. Vypadá jako klasický benjamínek. Zase mu podjedou nohy, rozhodně to není bůhvíjaký bruslař, ovšem nenechá se tím vůbec rozhodit.

„Pardón,“ hlesne drobek a pískne přitom skrz mezeru v zubech, kde mu ještě nestihla narůst jednička. „Zastavování mi ještě nejde,“ prohlásí skromně.

Starý Rhys by se pobaveně zasmál a pokusil se o nějaký hloupý vtip ve stylu *Nic si z toho nedělej, mně ještě taky ne*. Mně ale v tuhle chvíli nejde ani ten smích, takže mu místo toho věnuju jen chabý úšklebek. Víc ze sebe v tomhle stavu nedostanu.

„Tak to je dobře, že ho máme dnes na programu,“ ozve se za námi veselý hlas vysoké krásné dívky na bruslích, která se k nám blíží se skupinkou dalších dětí v patách. „Dobrá práce, Liame, našel jsi našeho kouče pro dnešní odpoledne.“

Liam se mě stále drží jako klíště, pokud by klíšťata nosila hokejové rukavice. Musí zaklonit hlavu, aby si mě lépe prohlédl.

„Je děsně vysoký.“

Skupinka dětí se rozesměje a čeká, co já na to. Z toho moře nadějeplných obličejů se mi úplně orosí krk. Možná jsem neměl chodit.

„Seznamte se s Rhysem,“ bere si dívka slovo. „Hraje centra za Waterfell Wolves, to je vysoká škola hned tady u Bostonu. S hokejem začal, když byl ve vašem věku, a dneska bude s námi na ledě.“

„Bude dnes hrát?“ zeptá se malá holčička s helmou v ruce a tváře jí zrudnou, když se k ní obrátí pozornost všech spolužáků.

„To asi ne, dneska budeme hlavně trénovat bruslení.“ Dívka se usměje na svoje svěřence a dočká se od nich jáсотu. „Procvičíme si práci s pukem pod dohledem tady kapitána, a nakonec si dáme nějaké zábavné hry. Může být?“

Odpovědí je další jáсот a křik, než se skupinka vydá na rozbruslení.

„Snad moc nevadí, že jsem tě nepustila ke slovu,“ řekne a natáhne ke mně ruku. „Jsem Chelsea. Jeden z trenérů mi řekl, že nám dnes pomůžeš s drobotinou.“

„Jo,“ hlesnu a následuju ji na opačnou stranu kluziště ke komínku z kuželů. „Díky za to, byl jsem ráno trochu mimo.“

„To chápu,“ zasměje se. „Ty noci známe každý.“

Měl bych se zasmát a přikyvovat, že můj mimózní stav způsobilo pár drinků a divoká noc, ale dokážu se zase jen zašklebit.

„Nic složitěho to nebude,“ uklidňuje mě Chelsea. „Pro ty nejmenší je to hlavně o bruslení. Věková skupinka deset a výš dnes trénuje s Bruins, mají tady i novináře.“ Kývne hlavou ke štábu, který to v botách na ledě nemá vůbec snadné. „Ten tróubelín, který tě málem srazil, se jmenuje Liam. Potřebuje trochu víc pozornosti, tak se dneska můžeš věnovat speciálně jemu. Budeš to tak mít snazší.“

Jsem pro.

Liam spolupracuje a nadšeně se učí. Je trochu nešikovný, ale nepřestává se usmívat. Drží se u mě a průběžně pokukuje po ostatních dětech, aby zjistil, jak si vedou.

Na závěr svolá Chelsea děti do chumlu. Sotva polovina z nich dokáže klečct, zbytek se rozverně válí po ledě. Čekám, kdy přijde nějaká vzpomínka na dětství, jak jsem držel tátovu hokejku a nechal se od něho (téměř až příliš rychle) postrkovat po ledě, nebo jak jsem

sledoval v televizi jeho zápasy, navlečený do jeho dresu, a fandil s mámou. Nebo na svůj první gól, který byl v podstatě náhoda. Ale kde nic, tu nic.

„Brácha je hodně dobřej,“ svěřuje se udýchaně Liam, jak se mě při bruslení drží za kapsu od tepláků. Bruslení mu zatím vážně moc nejde, ale je šťastný.

„Vážně?“

Liam ukáže ramenem na skupinku starších dětí na opačné straně kluziště.

„Jo. Jmenuje se Oliver. Asi mi bude závidět, že jsi dnes bruslil s námi.“

„Proč by záviděl?“ Zdvihnu zvědavě obočí.

Liam se zasměje. „Protože hraješ za Wolves, a Oliver děsně moc chce do týmu, až tam bude chodit do školy.“

Na opačné straně kluziště se mezitím rodiče i děti shromažďují kolem stolu s občerstvením. Říkám si, proč si k sobě ještě rodiče nezažali Liama. Starší děti už mezitím míří ke dveřím – až na jednoho kluka s vlasy tak dlouhými, že mu trčí zpod helmy. Ten se vydává k nám.

Chelsea se také vypařila a led téměř osiřel. Rodiny posedávají na tribuně nebo kolem občerstvení a jejich hovor a smích se rozléhá jinak prázdnou halou. Čekám, kdy si někdo přivolá poslední dva kluky na ledě, ale nic.

„Není tady, že?“ zeptá se Liama starší chlapec – Oliver – a sundává si helmu. Vlasy má tmavší, ale oba mají stejné šedé oči, jasný důkaz příbuznosti. Liam jen beze slova zavrtí hlavou. Poprvé za celé odpovědi je potichu.

„Co jsem říkal?“ zavrčí Oliver frustrovaně a očima těká z bratra na mě a zpět s rukama založenýma v bok. „Než dorazí, počkáš na mě u občerstvení s Chelsea.“

Liam se jen zamračí a pouští mi ruku, aby mohl bruslit – nebo spíš klopýtat – k bratrovi. „Rhys je Vlk,“ vysvětlí polohlasně a napodobí

krátké vlčí vytí. „Hraje hokej za Waterfell.“ Zvedne oči k bratrovi, jako by snad čekal reakci, ale místo toho se Oliver zatváří spíš pohoršeně. Liam to zkusí ještě s jedním zavytím, než se otočí na mě. „Že jo, Rhysi?“

„Jasný, Liame.“

„Naučí mě toho tolik, že budu lepší než ty.“

Teď už se usměje i Oliver. Jeho bráška se mezitím snaží bruslit dokolečka kolem něj. Určitě si musí myslet, že létá, ale jeho škobrtavé kroky k tomu mají ještě daleko.

Pouto mezi nimi je evidentní. Nemůžu si nevzpomenout na své dětství, když mi bylo šest a naháněl jsem Bennetta jako střelený. Vždycky byl větší než já, ale já jsem byl rychlejší. Je jako bratr, kterého jsem nikdy neměl. Píchne mě u srdce při pomýšlení na tu stovku nepřijatých hovorů a zpráv, na které jsem mu ještě neměl sílu odpovídat.

Neviděl jsem ho, co jsem skončil v nemocnici. Byl pak mnohokrát u nás, ale rodiče ho vždycky vypoklonkovali ode dveří.

V kapse mi zavibruje telefon.

BENNETT REINER: 152 nepřečtených zpráv

Vím, že žiješ, vole. Odpovídej na...

Stačí mi přečíst si náhled na displeji, než vrátím telefon do kapsy. Snažím se potlačit pocit viny, že jsem Bennetta už tolikrát zazdil. Musím se soustředit na ty dva tady. Do toho se nečekaně vrací Chelsea, věnuje chlapcům vřelý úsměv a mně zase omluvné gesto, než se ke mně nakloní.

„Vždycky odcházejí poslední,“ zašeptá mi do ucha. Až teď mi dochází, že se hala vyklidila a zůstali jsme tu sami čtyři. „Někdo s nimi musí zůstat, než...“

Její vysvětlení přeruší bouchnutí dveří. Po rampě vedoucí k ledové ploše se rozběhne dívka.

Je drobná a štíhlá, má na sobě černé legíny a oversized modrou mikinu, skoro se v ní ztrácí. Vlasy má stažené do copu, který jí poskakuje na kapuci od mikiny. Při pohledu na její nepřítomný, strhaný výraz si říkám, kdy se naposledy pořádně vyspala.

Liam se rozzáří a trochu pokrčí kolena, jako by se chystal samým nadšením povyskočit – jen kdyby se nebál pádu. Chelsea si jen odfrkne a zakouklí očima. Její pohled jasně říká, že naše nově příchozí chodí pozdě pravidelně.

„Jsem tu,“ volá dívka, zatímco jí v běhu padá batoh ze zad, a vbíhá na led v teniskách bez tkaniček. Chvilí jí trvá, než na ledu zase získá rovnováhu a dokáže jít.

„Pozdě, ale přece. Opět,“ komentuje to lakonicky Chelsea a ochrannitsky pokládá ruce Oliverovi na ramena. Nově příchozí je najednou rudá ve tváři.

„Já vím,“ hlesne a klekne si před Liama, který nevypadá ani trochu otráveně, že jde pozdě... kdo vlastně? Jeho máma? Působí docela mladě, na to, že Oliverovi je podle všeho tak jedenáct.

Dívka se rozhlíží kolem sebe, a v ten okamžik mi to dochází. Nevídíme se poprvé. Jen si nedokážu vzpomenout, odkud se známe. Na Chelsea se ani nepodívá, jen se usmívá na mladšího z chlapců. Ten jí věnuje pohled, jako by byla jeho celý svět. Oliver se naopak tváří otráveně a zklamaně. „Mrzí mě to, draku,“ hlesne zkroušeně. „Snažila jsem se.“

„Dnes mi to šlo na bruslích ještě líp,“ chlubí se Liam a nevšímá si, že bratr rozhodně nesdílí jeho nadšení. Dočká se spikleneckého mrknutí a škádlivého rozcuchání vlasů. „Jednou budeš rychlejší než Crosby.“

Při představě plakátu Sidneyho Crosbyho v jejím holčičím pokoji se musím skoro zasmát. Nemůžu uvěřit, jak krátce jí trvalo dostat jakoukoliv reakci z mého bezduchého těla, byť se koutky mých úst skoro nepohnuly.

„Za prvé, Crosby není nejrychlejší. A za druhé jsi přísahala, že tady budeš a budeš se dívat.“ Teď už je Oliver rudý vzteky.

„Olivere, mrzí mě to. A slibuju, že tady budu...“

„To říkáš vždycky, a nikdy to nestihneš kvůli *němu*.“ Poslední slovo je jako jedovatá slina, a na jejím výrazu tváře je vidět, jak to zabořilo.

To zájmeno je docela jednoznačné, a je vidět, že je to mezi nimi nevyřešené téma. Snad přítel? Mám pocit, jako bych trochu vnitřně souhlasil s Chelsea.

„Co kdybych se podívala teď?“ zkouší to ve snaze napravit situaci. „Jen si nazuju brusle a můžeme si dát závod a...“

„No vlastně,“ přeruší ji Chelsea, „musíme z ledu. Musí se připravit na večerní zápas amatérů. Co takhle,“ otočí se na Olivera, „dát si coo-kies? Pár jsem ti jich schovala.“

Oliver mlčky následuje Chelsea k vrátkům z ledu a mně dochází, že si mě dívka zamračeně prohlíží. Najednou mě přemáhá nejistota, jakou jsem před tou nehodou neznal. Nevím, kam s rukama a jak správně stát. Zkousím se protáhnout v zádech, založit ruce na prsou i nechat je viset podél těla. Po všech pokusech, které mi připadají jeden horší než druhý, nakonec vrazím jednu ruku do kapsy.

„Kdo je tvůj kámoš?“ zeptá se zvědavě Liam. Ten se usměje.

„Já vím, že se nemáme bavit s cizími, ale to je přece Rhys.“

„Netuším, kdo je Rhys, brouku.“

„Bude nás trénovat, abychom byli vážně dobří,“ říká Liam a ve stejnou chvíli mu podjede noha a on skončí na břiše. Okamžitě ho zvedám a držím, dokud zase nenajde rovnováhu. Za poslední hodinu už snad podvacáté, takže už mi to celkem jde.

„V pohodě?“ skláním se k němu, po očku sleduju dívku a pokouším se o úsměv. Z její strany ale nepřichází ani úsměv, ani zvuk, natož něco ve smyslu *To je tak sladký* nebo *Umíš to s dětmi*. Jako v době, kdy na holky ještě můj šarm platil. Tahle jako by zírala do dále.

Vyvolává ve mně nepříjemný pocit, jako by mě ty její šedé kočičí oči měly prokouknutého, jako by na mně bylo něco fyzicky špatně, co na první pohled prozrazuje všechnu tu hromadu sraček uvnitř.

„Dobrý,“ odpoví Liam. „Rhys je nejlepší hokejista.“

„Tak to jo,“ řekne ta holka a dál mě propaluje pohledem. „Tak se rozluč s nejlepším hokejistou, ať můžeme jít domů.“

„Tak čau, Rhysi. Příští týden si přinesu helmu, mám na ní super samolepky.“ Další pád doplní výkřikem, ale za doprovodu vlčího vytí se rychle sbírá na nohy. Mám na jednu stranu pocit, že bych se měl přidat a ukázat mu, že mě má na své straně, ale jako by mě něco svíralo na hrudi. Nemůžu ani dýchat, natož výt.

Jen cestou k mantinelu sebou Liam ještě dvakrát praští. Oliver už sedí dole na tribuně, rozvazuje si brusle a navzdory svému hněvu vrhá po dívce starostlivé pohledy.

Ta si frustrovaně odfrkne, až jí pramínky hedvábně hnědých vlasů a ořina spadnou do obličeje. Chystám se představit, když spatřím visačku na jejím batohu.

„Chodíš na Waterfell?“

Nejenže chodí na Waterfell – u loga je vyšitá brusle. Krasobruslařská.

Otočí se na mě tak rychle, až skoro ztratí rovnováhu. Podaří se mi ji zachytit. Podle očekávání je lehoučká jako balonek, což při její drobné postavě není divu. Její jméno si nevybavím, ať už jsem ho kdy znal, nebo ne, ale rozhodně si ji pamatuju. V areálu jsem ji párkrát viděl. Pokaždé byla takhle *rozlitaná*.

Co si ale pamatuju nejvíc, je její hřmotný příchod na náš trénink, kde seřvala trenéra na dvě doby za to, že už jsme měli dávno vypadnout, načež přišel vysoký přísně se tvářící muž, vzal ji kolem pasu a odvedl pryč. Ta vzpomínka ve mně zůstala hlavně kvůli tomu, co následovalo: pozoroval jsem ji z tunelu vedoucího k šatnám, jak si pustila hudbu na plné pecky, vrhla se na značně rozježděný led a proháněla se po něm s vervou, jako by se chystala někoho zabít. Chudák rolbař musel počkat, až skončí. Ryzí vášeň.

Takhle zblízka je nádherná ve své nedbalé eleganci, se zářivě tmavými vlasy, bledou pletí protkanou ruměncem a pihami pod pravým okem.

„Klika, že jsem tě chytil,“ pokusím se odlehčit situaci starým dobrým kouzlem osobnosti, ale reakcí je jen další svraštlé obočí. Jednou, dvakrát zamrká, zamračí se a odstrčí mě.

„Určitě chytáš kdeco.“

Ironická poznámka mě o úsměv nepřipraví, ani setrvalá prázdnota v mém nitru. „Hraju hokej za Waterfell,“ představím se.

„Tak fajn, borci,“ zavolá na kluky, jako by snad ten konec ani neslyšela, a vydá se k mantinelu. Nevím, co si myslet o tom, že mě totálně zazdívá a vůbec nebere na vědomí to, co pro mě kdysi bylo vším. „Můžeme vyrazit.“

Kluci popadnou každý svoji tašku a šourají se za ní. Liam stejně rozjívěně, jako když jsem ho uviděl poprvé, a Oliver stejně sklíčeně. Z toho pohledu mě zabolí u srdce, mám pocit, že bych měl něco udělat.

„Hele,“ volám hlavně za ní, ale otácejí se všichni tři. „Můžeme si promluvit? Promiň, nějak jsem přeslechl tvoje jméno.“

Přestože otázka nebyla určena jemu, Liam se spiklenecky uchichtne a ukáže prstem nahoru. „To je Sadie.“

„Díky, kámo,“ zakoulí Sadie očima a strčí do něj. Pohled ale nespouští ze mě. „O co jde?“

„O ty dva. Já jen...“ Jak se ke mně rozejde, najednou nemůžu pokračovat, a s každým jejím krokem mi stoupá tepová frekvence. A to jsme ještě nezačali mluvit.

„Tak co?“ Její tón je stejně agresivní jako postoj, s rukama založenýma na hrudi a pohledem zabodnutým do té mojí. V tuto chvíli jako by ona měla 190 centimetrů plus pár čísel navíc díky bruslím.

„V tom stipendijním programu nedělám dlouho, ale i tak poznám, že Liam a Oliver jsou úžasný už v tomhle věku.“

„Já vím.“

Ani nevím, jak se mi daří držet úsměv na tváři – asi proto, že cítím nějaké teplo uvnitř. „A taky vím, že rodičovská podpora je důležitá hlavně ve vztahu k tomu, co je baví...“

„Že tě baví ta horká kaše...“

Fajn, když bez obalu, tak bez obalu. „Snaž se chodit víc načas a nedělej z toho nesplněné sliby.“

V jejích očích se objeví rudé plameny navzdory té krásné šedé barvě, a na chvíli to vypadá, že mě narazí na hrzení. Možná to bude k něčemu. Možná to ve mně vyvolá jiné emoce než jen tu prázdnotu, co tam mám teď. A pokud se ukáže, že je silnější, než vypadá, možná mě posadí na prdel.

Doufám, sakra.

„Beru na vědomí. Byla to poslední dobře míněná povýšená rada, nebo ještě přijde něco?“

Ještě než se stihnu nadechnout k odpovědi, odpoví si sama. „Super. Fajn pokec, díky za něj.“

„Počkej ještě,“ snažím se ji zastavit ještě o něco naštvanější. Možná jsem ale neměl zkoušet chytat ji za zápěstí. Okamžitě se mi vytrhne, jako by moje ruce byly rozžhavené železo, a ve vteřině drží za zápěstí ona mě. Ohne mi je jako kluk na hřišti, co šikanuje mladší. Její pokus o sebeobranu mi projede celou páteří až ke krku.

„Tohle už nikdy nezkoušej,“ zavrčí a otočí mi zápěstím ještě víc. Mám sto chutí jí říct, ať mě drží a nepouští, protože tohle je první emoce mimo pouhazovú bolesti, kterou jsem za poslední měsíce zažil.

Pozdě. Než mi tahle myšlenka stihne projít hlavou, a než ji mozek zpracuje, aby ji poslal do úst, stojím tam sám.

KAPITOLA 2

Sadie

Úterky jsou nejhorší.

„Sade, já tě prosím.“

V úterky máme v práci výplaty, což znamená, že si táta bez okolků řekne o peníze, místo aby naznačoval nebo tajně ubíral z našeho rodinného rozpočtu na jídlo.

„Nejde to.“

Dělám, co můžu, abych se na něj nemusela podívat. Raději při obouvání ještě jednou zkontroluju, že mám všechno na trénink a taky oblečení do kavárny. Ještě přidávám do boční kapsy na zip rezervní ponožky, až k němu konečně zvednu oči, zatímco scházím schody.

„Jen pár babek, abych vydržel do konce týdne.“

Snažím se vybavit si, kdy to ještě bylo jinak. Kdy nás otec bezvýhradně miloval, a byli jsme s malým Oliverem na prvním místě.

„Povídám ne,“ zopakuju, překřížím si ruce na prsou a pokusím se kolem něj důrazně projít. Hlavu má nakloněnou na stranu a vlasy divoce rozčuchané, jako už dlouho ne. Jeho oči ale stále poznávám, mám je po něm. I když ty jeho jsou zarudlé a unavené. „Oliver potřebuje nové brusle. Jsou mu už tak malé, že má nohy rozedřené do krve.“

Snažil se to přede mnou utajit, ale včera večer jsem ho zastihla v kuchyni, jak si dává náplasti na kotníky.

Otec pevně stiskne rty. Nic neříká, ale úplně ho slyším. Nikdy nám neublížil fyzicky, ale teď už i jeho samotná přítomnost je jako balvan, který mě tíží na ramenou. Nejradši by opáčil, že je to pořád jeho dům a jeho peníze, ale není a nejsou. Ve čtrnácti jsem si našla práci, abych mohla šetřit a dovolit si krasobruslení. A co jsem získala stipendium, nemusím se spoléhat na jeho občasné milodary, i kdyby snad za něco stály.

Matka měla svěřenecký fond, ke kterému jí její bohatá rodina dala přístup až příliš brzy. Dřív než se stihla odnaučit některým zlozvykům. Výživné platí ona, a když posílá šeky, musím si dávat velký pozor, abych je v poště našla dřív, než otec stihne všechno utratit za prémiovou whisky.

Byly doby, kdy jsem je považovala za roztomilý pár, jako ty pověstné dvě holubičky. Holka ve vatě se zamiluje do kluka s holým zadkem. Jsem poučená.

Matka nemiluje nikoho kromě sebe.

A otec nás někde hluboko uvnitř možná miluje, ale svoje neřesti miluje víc.

Možná proto nakonec sáhnu do kapsy pro padesát babek z dýšek a vložím mu je do dlaně.

„Víc ode mě tento týden neuvidíš,“ řeknu pevně, třebaže mi žaludek svírá nervozita, a vidím, jak se mu oči rozzářily. „Myslím to vážně, Oliver ty brusle potřebuje.“

„To je v pohodě,“ zjeví se bratr po mém boku, jak se snaží proklouznout do kuchyně. „Vydržím to ještě měsíc ve starých.“

„Ani omylem. Turnaj v nich hrát nemůžeš.“

Ještě než to stihnu udělat sama, Oliver vymění v kávovaru filtr a zmáčkne tlačítko na překápku. Celou dobu je otočený zády k jedinému *technicky* dospělému v místnosti stojícímu u dveří, jako by měl každou chvíli zmizet.

„Kdy je ten turnaj?“ pokusí se otec o konverzaci třesoucím se hlasem, zatímco v kuchyni poodchází stranou, skoro jako by se zdráhal

k Oliverovi přiblížit. Když má popito, je neohrožený, ale za strážlivá jako by se nás vážně bál. „Že bych přišel fandit a...“

„Nenamáhej se,“ zavrčí Oliver. Jak si беру z lednice mléko do kávy, něžně do něj strčím. Pak mi můj jedenáctiletý bratr už jen podá kávu, kterou mi uvařil.

„Je to příští víkend, jestli chceš přijít,“ odpoví za Olivera ode dveří ospalý Liam. Táhne za sebou do kuchyně příkrývku Star Wars a sedá si ke stolu. „Děláš lívance?“

„Dnes ne, broučku,“ pohladím ho zezadu ve vlasech a sahám po tašce. „V mrazáku jsou vafle do toustovače, oběd máte v lednici na druhé polici.“

Liam se otráveně svalí do židle. „Ráno bez lívanců znamená den na prd“

Oliver mu znechuceně pošle přes desku stolu své už hotové vafle se skořicí. „Jez a sklapni,“ zavrčí znechuceně.

Jak kolem něj procházím ke dveřím, hravě ho zatahám za ucho. „Buď na něj hodný. A díky.“

„No jó.“

Píchá mě z toho u srdce, ten pocit je skoro až paralyzující. Mám chuť řvát, vyhrlit ze sebe plameny vzteku a zášti a strachu, které mi svírají útroby. Jestli hned nevypadnu, všechno to vrhnu jeho směrem.

Copak nevidíš, co to s nimi dělá? mám chuť řvát na otce. Vím, jak to nakonec dopadne, protože jsem to zažila. A já s tím nic nenadělám, tak toho okamžitě nech!

„Nemůžeš tady počkat, dokud nepřijede školní autobus?“ zkouší to na mě Liam nepřírozeně hlasitě pro tuto denní dobu. Z jeho hlasu je poznat, jak mizerně se cítí.

To nás tady s ním necháš samotné? Tak zní otázka, kterou mi chce položit. Oliver si možná pamatuje tatů z doby, kdy bylo ještě všechno v normálu, jenže Liam ne. Liam zná otce, který nedodržuje sliby, který je s každým dnem slabší a blíže k hrobu.

Takže zatímco s Oliverem cloumá hněv, s Liamem strach.

Nerada je nechávám o samotě. Nerada je posílám na letní tábory a vymýšlím si pro ně všemožné aktivity, které nás finančně nepoloží. Jenže bez bruslení nebude stipendium, a oba částečné úvazky, které mám, sotva stačí na to, abychom v kombinaci s výživným od matky nějak vyšli.

Dělám to pro ně, snad to jednoho dne pochopí.

„Miluju tě, drobku,“ pošeptám Liamovi do ucha a dám mu pusku na tvář. Otevře náruč k objetí a chytí mě tak pevně, že ho musím nakonec polechtat, aby mě pustil. Oliver nás pozoruje opřený o linku s rukama založenýma na hrudi v mojí staré turnajové mikině. Na rozdíl od Liama nemá rád tělesný kontakt, takže mu jen kývnu na rozloučenou. Pak se protáhnu kolem otce stojícího ve dveřích. Jako by se chystal něco říct, takže se zastavím a čekám, co z něj vypadne. Jenže mlčí.

Zase se mi chce řvát.

• • •

Cherry Waves od Deftones můžu mít v autě na plné pecky, ale náladu mi to nezlepší. Když ale přijedu k hale, najednou nemám v hlavě místo vůbec na nic. Parkoviště by mělo být úplně prázdné, ale stojí tu nějaké drahé auto.

Trenér Kelley mi půjčil svoje klíče, abych měla trochu času na ledě jen sama pro sebe, než půjdu do práce. Bruslení pro veřejnost začíná v osm. Rychlou kontrolou rozvrhu v telefonu si potvrdím, že před šestou by tu opravdu neměl nikdo být.

Jenže...

Stačí jeden pohled velkými okny, kterými je vidět na led, a spatřím v rohu kluziště sedět postavu v modrém. Zatracení hokejisti!

V šatně odložím tašku a bleskurychle se přezuju z tenisek do bruslí.

Hudbu do sluchátek jsem si ještě nevypnula, aby mě nabudila do konfrontace, ke které se tady nevyhnutelně schyluje.

„Hej,“ křiknu už ve dveřích do haly. „Tady nemáte co dělat.“ Zamířím na osvětlené kluziště, abych tomu pitomci vysvětlila, že tohle je teď můj led.

Jenže něco není v pořádku.

Ten muž si neudělal pohodlí. Spíš to vypadá, že zkolaboval.

Vzdychá, na holé kůži se mu leskne pot. Má na sobě hokejovou mikinu staženou přes jedno rameno, jako by se snažil si ji sundat, ale už to nezvládl. Je celý zpocený, dlouhé tmavé vlasy mu padají do čela. Břišní svaly se mu hýbou nahoru a dolů, jako by lapal po dechu. Jeho opálená pleť je vypnutá a uchvacující tak, že si musím připomenout, o co tady jde.

Jen co si vytáhnu sluchátka z uší, jeho přerývané dýchání se rozezní celou halou. Rychle sundávám gumové chrániče z bruslí, skáču na led a spěchám k němu.

„Hej,“ zavolám překvapivě třesoucím se hlasem. „Jste v pořádku?“

Zpětně musím uznat, že to byla hodně stupidní otázka. Holýma rukama ho беру za předloktí, jako bych mu tím měla pomoci se přestat třást. Zorničky má rozšířené a skoro mě nevnímá. Jako by se snažil ujasnit si, jestli se mu nezdám.

Takhle zblízka ho konečně poznávám – hokejista suverén Rhys z tréninku. Tmavohnědé vlasy, hezké hnědé oči, ostře řezaná čelist jako vysoustruhovaná z jednoho kusu oceli. V pravé tváři má dolíček, který vyvolává otázku, jestli se objeví stejný v levé ve chvíli, kdy se usměje.

Najednou padá dozadu a drkotá zuby. Jako by se snad snažil zahřát, přitahuje si kolena k bradě, až mu brusle skřípou po ledě.

„Nemůžu d-d-dýchat,“ vysouká ze sebe.

Není to úplně pravda, vždyť přece dýchá, ale poznám záchvat paniky, když ho vidím. Daří se mi uklidnit, protože možnost soustředit se na někoho jiného je dobrý recept na ten nekonečný řev v mé vlastní hlavě.

„Hej,“ řeknu o něco důrazněji, a dokonce se mi podaří vykouzlit jakýs takýs úsměv. „Koukni na mě.“ Snažím se působit mile a klidně.

Snad ho to vytáhne z té nebezpečné díry, ve které se v tuhle chvíli plácá.

Zvedne ke mně lesklé oči pod zachmuřeným obočím.

„Dýchat můžeš, tak dýchej.“

Najednou jako by mu hlavou proběhla nějaká myšlenka, protože o vteřinu později bere za napůl svlečenou mikinu a stahuje si ji přes krk způsobem, kterým se co nevidět uškrtí, pokud ho nezastavím, a tak ho chytnu za zápěstí. Přestane.

„Om-omlouvám s-se.“

Musím ho dostat z ledu. Jenže jak? Sama ho neuzvednu a ještě aspoň hodinu se tady nikdo neukáže.

„Tak pojď, hvězdo,“ snažím se o kombinaci mírného otrávení a flirtu ve snaze ho uklidnit, přestože i mně divoce buší srdce.

„Budeš v pořádku,“ říkám hlasem, jakým se mluvím s dítětem, když upadne. „Musíme tě dostat z ledu. Dokážeš sám vstát, že jo?“

„Jo,“ hlesne. Jeho dech je teď přerývaný a rychlý současně. „Mrzí mě to.“

„Neomlouvej se, spolupracuj.“ Vezmu ho kolem pasu za chrániče, aby se mohl postavit a udržet rovnováhu.

„Nevím, jestli dokážu bruslit,“ zamručí se zavřenýma očima, jak se asi soustředí na dýchání. „Já...“

„Budeš v pohodě. Aspoň mám důvod si na tebe sáhnout,“ řeknu ve snaze přivést ho na jiné myšlenky. „Jen se snaž udržet na nohou, podepřu tě.“

Podívá se na mě těma hnědýma očima s rozšířenými zorničkami a naše pohledy se setkají. Mírně přikývne, čímž mi dá najevo, že je připravený. Už se jen zapřít nohou a strčit do něj.

Je to kus chlapa, byť štíhlejší než většina hokejistů jeho výšky. I tak ale naše hra na koloběžku napříč kluzištěm trvá skoro minutu. Nemůžu bruslit, jako kdybych netlačila dvojnásobek své vlastní váhy. Celou dobu ze mě nespouští oči, jako by mě jeho pohled hladil po tváři. Daří se mi ho dostat vrátky až na schůdky menší tribuny.

Sehne se a začne si rozvazovat brusle. Ruce se mu třesou, takže tkaničky vítězí. Po několika pokusech z něj už padají nadávky a začíná to vzdávat. Ta pečovací duše ve mně se nezapře, takže mě ani pořádná rozmrzelost nedokáže odradit od toho, abych si klekla před něj a vzala jeho ruce do svých.

„Raději se soustřeď na delší nádech a delší výdech,“ poradím mu, než stihne otevřít pusu a omluvit se snad už počtvrté. Už mi tuhnou prsty, ale brusle rozvázat ještě dokážu. Zbývá jen povolit jazyk, aby se mohl vyžout. Tím ale moje péče končí.

„Zbytek už zvládneš?“ Zvednu k němu oči a zjistím, že on ty své nespouští ze mě.

„Jsi Liamova máma.“

Musím se zasmát. *Ano a ne.*

„Skoro. Sestra. Jsem Sadie, už jsme se potkali.“ Snažím se o vlídný úsměv, ale zároveň doufám, že si nevzpomene.

„Rhys,“ představí se a zhluboka vydechne tak, že to zní jako pokus se zasmát. „Snažila ses mě shodit na led,“ usměje se a na druhé tváři mu vyskočí onen dolíček do páru. *Já to věděla.*

„Jo, no... dneska jsi mě k tomu ani nepotřeboval.“

Stále se ještě klepe, ale dokáže ze sebe vysoukat lehké zasmání. Pak je chvíli ticho, které narušuje jen bzučení světel a elektroinstalace někde vzadu.

Chci něco říct na uklidněnou, ale nic mě nenapadá.

„Jsi ta krasobruslařka. Oheň na ledě.“

„Co?“ Zamračím se.

„To nic.“ Usměje se ospale, jako se usmívají lidé po pěti drincích.

Proč je vůbec tady a co se mu stalo? Musím se držet, aby ze mě tyto otázky nevypadly, ale stačí jeden pohled na jeho napůl bezvládné tělo a hned se vzpamatuju.

Nepleť se do toho, už tak toho máš nad hlavu.

Odtrhnu od něj pohled a zkontroluju hodinky.

Do háje už.

Půl sedmé.

Stáhnou si vlasy do drdolu, svléknou si volné kalhoty, takže se ocitnu v kraťasových legínách. Věci nechám na hromadě vedle Rhyse. Na jednu stranu mám špatný pocit, že ho tady nechávám samotného, ale také dobře vím, jak snadné je přijít o *všechno*, pokud se nebudu soustředit na to svoje. Při troše štěstí se tady naše hvězda dá do kupy a vypadne odtud.

Ve vrátkách na led se ještě otočím. „Jsi v pohodě? Dostaneš se domů?“

Pomalů přikývne a ukáže mi palec nahoru, ale oči sotva otevře. Do jedné ruky vezme brusle a druhou se zapře o zábradlí. Pak se začne sunout podél zdi po rampě ke dveřím z haly.

Dveře se za ním zabouchnou a já jsem konečně podle původního plánu sama na ledě. Připojím k telefonu reproduktorek, který mi dal trenér, abych si mohla nacvičovat choreografii do krátkého programu.

Dnes to ale drhne.

Můžu hudbu pustit sebevíc nahlas, můžu se a zas a znovu pokoušet o trojitý axel, ale ani tak se mi nepodaří dostat z hlavy hokejistu se smutnýma očima.

• • •

Opřu se do dveří. Do tváře mě udeří závan teplého vzduchu a hned vzápětí pohled na hokejistu, který podle mých původních předpokladů měl být dávno pryč.

Nevypadá, že by byl ve stavu dostat se do auta a domů. Sedí opřený o zídku pod oknem, oči má zavřené a hlavu zakloněnou. Na krku mu pulsují svaly. Chvilí trvá, než otevře oči a všimne si mě.

Logika velí, že se ho mám zeptat, jestli je v pořádku, ale místo toho ze mě vypadne úplně jiná, o poznání nevlídnější otázka: „Tos mě sledoval při tréninku?“

Samozřejmě to není ani tak otázka, jako spíš výčitka.

Hnědé oči už se mu tolik nelesknou, ale působí bledě, jako by se ze svého panického záchvatu dostával nezvykle dlouho. Zavrtí hlavou a pokusí se o šibalský úsměv. „Nesledoval, ale někdy bych se rád podíval,“ zašklebí se. Působí mírně zmateně a neupraveně. „Soudě podle toho, jak bruslí Liam, to mohla být zajímavá podívaná.“

Tomu se nejde nezasmát. Liam tomu sice pyšně říká *hrát hokej*, ale zatím má co dělat, aby se udržel ve vzpřímené poloze.

„No dnes by to možná odpovídalo. Místo rozbruslení jsem musela pomáhat jednomu hokejistovi na nohy.“

Měl to být vtip, ale když jsem se teď slyšela, došlo mi, že to vyznělo dost kousavě. A neobešlo se to bez sotva viditelné bolestivé grimasy v Rhysově tváři.

Do háje, to jsem fakt ztracený případ? Nikdy jsem neměla věci pevně v rukou, a s pudem sebezáchovy je to zrovna tak mizerné. Jsem expert na vlny emocí, které protrhávají přehradu sebeovládání. Pohroma na počkání.

„Nevím, co to se mnou je.“ Hořce se zasměje.

„Podle mě nějaká epizoda,“ navrhu. „Záchvat úzkosti. Už se ti to někdy stalo?“

„Jsem v pohodě.“ Zavrtí hlavou a nechá otázku bez odpovědi.

Ztuhnu. Když to bude nutné, klidně se s ním pohádám. „Pokud ano, fakt není nejlepší nápad být takhle sám.“

Čekám, co on na to, ale odpoví mi je mlčení.

„Proč jsi vůbec pořád tady?“ prolomím nastalé ticho.

„Sbíral jsem odvahu jet domů.“ Zasměje se, ale současně mu tvář zkříví bolest. „Podáš mi klíčky?“ S těmito slovy se vyškrábe na nohy, nakonec ale nemůže jinak než se znovu opřít o skleněné dveře.

„Tak ty teď rozhodně za volant nesedneš, hvězdo.“

„Co tu vlastně děláš ty?“ zeptá se pro změnu on. V jeho hlase není nic uštěpačného, vypadá to na čirou zvědavost. „Můj... bylo mi řečeno, že tu tak brzo nikdo nebude.“

Technicky vzato tady nikdo být nesmí.

„Nevím, o čem to mluvíš. Já tady dnes ráno nebyla, stejně jako jsi tady *ty* nedostal panický záchvat a nezhroutil ses na ledě.“

Zašklebí se a přikývne. S taškou přes jedno rameno jde vedle mě a opírá se o mě takovou silou, až mě to bolí. „Nikdo tu takhle brzo nebyl,“ zopakuju se spikleneckým úsměvem na rtech. „Což je jediný důvod, proč ti pomůžu do auta a odvezu tě, kam potřebuješ.“

„Můžu řídit, vážně. Jen mi dej pár minut a budu dobřej.“

Neměl by sedat za volant, to je mi jasné. Stejně tak je mi jasné, že sem co nevidět dorazí trenér Kelley a zbytek letního realizačního týmu. Sakra – pokud budu mít letos další průšvih...

Nech toho.

Musím se sebrat. Vydat se touhle cestou by vedlo akorát k tomu, že budu zase brečet v autě a flákat tréninky.

Letošní rok nebude jako ten loňský. Bude jiný a lepší.

„No když tak slibuješ...“

Přikývne a zjevně se mě pokusí odzbrojit úsměvem. Když vyjdeme z haly, přivítá nás chladné ráno. Můj staříčkový jeep vypadá vedle jeho stylového černého BMW skoro nepatřičně, ale podaří se mi to nechat bez jízlivého komentáře.

Jen co se chytí dveří, uvolním se z jeho sevření. Po takovém workoutu se musím protáhnout.

„Díky,“ hlesne a probodne mě pohledem, jako už několikrát. Už nepůsobí tak zranitelně. Možná unaveně, a jako by se snažil předstírat, že mu nic není. „Vážím si...“

„Dost.“ Zvednu ruce, abych ho umlčela. „Nebyla jsem tady, a ty taky ne. Neřeš to, hvězdo.“

Znovu se zamračí, a ten stín smutku, co tam už jednou byl a vyprchal, jako by se na chvíli vrátil. Měla bych si dát facku. Cokoliv ze mě vypadne, má v sobě pachutí posměchu. Vždycky to tam zpětně slyším, ale vždycky to pak udělám znovu.

Čekám adekvátní reakci, ale je na ni asi příliš unavený.

„Jasně. Tak... zase někdy.“

Zase o sobě dává vědět jeho zranitelnost. Povzdechne si, otevře dveře svého auta a nastoupí. Čím déle pozoruji jeho ublížený výraz, tím víc se mi svírá žaludek, skoro jako by se mi dělalo na zvracení, takže se raději otočím na patě a pospíším si zpátky ke dveřím. Nehledě na to, jak velké mám nutkání ho ještě jednou zkontrolovat, než se vrátím do budovy, dokážu se ovládnout. Touha ho dál škádlit a slíbat z něho veškeré zoufalství, by jinak byla neúnosná. A je mi jasné, že by to pro mě nemohlo dopadnout dobře.

„Rozhodně,“ zamumlám si už jen sama pro sebe. Ale je to spíš varování, abych se od krasavce se smutnými očima držela co nejdál a nepouštěla se do uzdravování jeho duše.

KAPITOLA 3

Rhys

Co se mi *to* stalo, pravidelně se budím zpocený na studeném mokrém prostěradle. To už mě ani nepřekvapí. Co mě překvapit dokáže, je tichý hlas mé matky, protože obvykle mě z nočních můr tahá budík.

„Chjo,“ vysoukám ze sebe a pomrkávám na mámu napůl slepenýma očima. Naklání se nade mnou a hladí mě po tváři.

„Už zase spíš na břicho,“ povídá tiše. Bodne mě z toho u srdce. Už několik měsíců mluví takhle, což se jí vůbec nepodobá. Obvykle je jí všude plno. Jenže teď z ní můj zdravotní stav udělal *tohle*. „Vyděsil jsi mě.“

No super.

Zavírám oči pevněji, protože nechci vidět její výraz. Zatímco já s tátou jsme si podobní, máma se řídí srdcem a je čitelná jak slabikář.

Když jsem byl malý, byla mým přístavem. Dokonce i Bennett si od ní nechal ošetřovat šrámy, a když jsme prohrávali, utěšovala nás oba pyšným úsměvem a pusou na temeno hlavy, zatímco na tvářích měla namalovaná naše čísla dresů. A během těch posledních měsíců se o mě stará. Tu a tam možná až moc.

Do té míry, že otec v jednu chvíli vypadal, že by se vrátil k hokeji a nechal se vrazit na hrazení, jen aby si ho trochu všímala.

„Vzbudil jsem tě?“

Máma má na sobě tepláky tak dlouhé, že je tahá po zemi, a otcovo staré tričko Winnipeg Jets. V ruce drží sklenici s vodou. Opřu se o lokty a obrátím se na záda, abych si ho od ní mohl vzít.

„Nene. Na tvého tátu něco leze, takže chrápe za dva.“ Dokážu se usmát, a snad i proto se rozesměje také ona. „Jsi v pořádku, zlato?“ zajímá se.

Kdyby mi tuhle otázku položil táta, neváhal bych lhát, ale máma má schopnost ze mě vytáhnout pravdu, ať už tvrdím cokoliv.

„Snažím se.“

Máma přikývne a posadí se na kraj postele. „Škola co nevidět začne. Chceš tady tenhle semestr ještě zůstat?“

Jsem rád, že mi dává prostor, abych přišel na jiné myšlenky. „Ne. Příští měsíc se přestěhuju do bytu.“ Do bytu, kde mě už nemine rozhořor s Bennettem, kterého se děsím víc než prvního tréninku. „Potřebuju se zase dostat do rytmu.“

Tohle sice není vyložene lež, ale jako by byla. Dostat se do rytmu mi nepomůže. Nic mi nepomůže.

Snad až na pár šedých očí a vyzývavý úsměv.

Ta vzpomínka zapůsobí jako rána do břicha. Musím pevně uchopit peřinu, abych ovládl náhlou reakci svého těla. Bože, jestli mě Bennett nepřiváže k posteli, nebude se mnou k vydržení. Jen při pomyslení na ni, na její hlas, úsměv a vůni, se mi žilami rozlije vlna tepla.

Jestli jsem před tím zápasem vůbec měl něco pod kontrolou, je to minulostí. Možná to bylo součástí toho kusu mého já, který toho večera zemřel. A to, co ve mně zůstalo, jako by nestálo za nic. Jsem krůček od vhození pomyslného ručníku do ringu. Temné myšlenky plné pocitu viny a nenávisti pořád ještě mají navrch nad matčinými snahami trochu toho svého vnitřního světla vyslat mým směrem, a já nemám to srdce jí říct, že to absolutně nefunguje. Necítím vůbec nic.

Jenže se Sadie jsi něco cítil.

„No jo,“ hlesne máma a v očích jí zablikají čertovské plamínky. „Neuděláme si sušenky s čokoládovým dipem?“

„Kolik je hodin?“

„Čtyři, ale co na tom sejde?“

„Sejde na tom proto, že táta se vzbudí ve chvíli, kdy uslyší cinknout nádobí,“ zapochybují, ale i tak ve stejnou chvíli odhodím příkrývku a jdu si pro čisté oblečení.

„Dobře mu tak, *mudak* jeden.“

Pobaveně zvednu obočí a čekám, jestli se rozesměje, jak to matčin humor vždycky dokázal. Nic.

Snažím se potlačit tu nenávist k sobě samému a šinu se do koupelny. „Tvoje ruština se lepší, ale pochybuju, že tohle je ten slovník, který by se tátovi líbil,“ hlesnu přes rameno.

„To mě tady pomlouváte?“ ozve se otcův hromový chraplák mezi dveřmi, kde stojí jen v kalhotách od pyžama. „Přesně tohle chci, aby se moje *rybočka* učila.“

Cítím v těle napětí, přitáhnu ramena až k uším, sevřu pěsti, hluboký nádech a výdech. Přemýšlím, jaký postup by mi moje drahá sportovní psycholožka doporučila, kdybych jí řekl, na mě jako spouštěč dokáže zapůsobit už jen otcův hlas.

„Co že vy dva nespíte?“ zeptá se a přijde zezadu k mámě, aby jí položil ruce na ramena a laškovně ji zatahal za jahodově blondátý cop. „Obtěžuješ mého syna?“

Mého syna.

Takže nádech, výdech, uvolnit pěsti.

Když jde o tátu, máma je *samé řeči a skutek utek*. Takže se zmůže jen na úšklebek. „Jo. Nutím ho jít péct sušenky s čokoládovým dipem.“

Už nechává bez komentáře, co oba víme. Otec nechrápe. To ona spí jako na vodě od chvíle, co jsem se před pár měsíci málem udusil ve spánku po záchvatu paniky. A i dnes ji podle všeho probudilo moje tlumené vzlykání. Když mě objevila, jak zase ležím na břiše, musela mít málem infarkt.